

כסוי הדם פרק ששי חולין

פה.

עין משפט נר מצוה

יד א מיי פ"ג מהלכות
מעשה קרבנות ה' ח
מקט ע"פ ק"ו
בז ב ג ד מיי פ"ד מהל'
שמיטה ה' י סג
ע"פ סד טו"ש"י י"ד ס'
כד כע"פ ז'
הז ה מיי פ"ב ע"ב ע"ב הלכה
ה'
ז י מיי פ"ד ע"ב ע"ב ה' י'

גליון הש"ס

גב' נטר שפיכה שפיכה.
ע"פ לעיל דף כ ע"ב
תוס' ד"ה בשפיכה:
שם למעוטי עוף מביא.
ע"י תוס' ר"ד קדושין
דף ט ע"ב ד"ה המקדש
נע בעלה:

שיטה מקובצת

אבל איכא דרמי ליה
מדדמי ליה. נ"ב ע"י
תוס' מנחות דף ד' ע"א:
ב' הקשה ה"ר אליעזר
ממין. נ"ב ע"י תוס'
בכורות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ור"י יוסי לטעמיה דאמר
דאי אשה נמי תקעה כו'.
כלומר ר' יוסי דמיית
מק"ו ממילה שאין מכשין
דס כו' ביו"ט הוא אויל
לטעמיה דלא מצי למימר
לתקיעת שופר בגבולין
יוביט שאין דואה דוחה
שבת וספיקא דוחה יו"ט
ה"י נימא לענין כו' שיהא
ספיקא דוחה יו"ט. דהכא
לינן ספק איש ספק אשה
דן הוא שיהא ספק דוחה
יו"ט דדואה אשה נמי
תקעה: שכן דוחה שבת
במקדש. גרסי': ראה רבי
דבריו של ר"מ באותו
ואת בנו ושנאו בלשון
חכמים. כלומר השוחט
ונמצאת טרפה השוחט
פרת השחיתת כו'. ר"ש
פטר חכמים מחייבין
א' דהוה ר"מ דבריו של
ר"ש בכסוי הדם ר"מ
מחייב וחכמים פוטרין;
מה התם שחיטה שאינה
ראויה שמה שחיטה.
כלומר שחוטין חוץ שחיטה
שאינה ראויה היא וקרי
ליה שחיטה: גמר מטבח
בחולין צ"א מאי טבח
פרע להן בית השחיטה:
שחיטה ראויה דאמרו
צ"א מאי טבח
כלומר היכא מחייב בכסוי
בשחיטה שראויה לאכילה
דכתיב אשר יאכל:

א' כל ואלה דבריו של ר"ש
בכסוי הדם ומני מנמי ר"מ
יכו'.

מה דמיילא שבן אינה נוהגת בליירות כבימים. ואם תאמר כיון שאין הפירכה מעין ק"ו שחלו דחיייה נשים הפירכה בתוך הק"ו כמו כליד הרגל (ב"ק דף ד' ע"ב) דעבי למילף שיהא קרן זרשות הניזק משלם נזק שלם משן ורגל ולא פרכינן מה לשן ורגל שכן היקו מניו משום שאין הפירכה מעין ק"ו

דהוי מתשלומין וי"ל דהתם סברא בעלמא היא אבל חומרא וקולא דכתיבה כמו שאינה נוהגת כלילת כבימים דהכא פרכינן א"ע"ג דלא הוי מעין ק"ו וכן צפרק קמח דזוחים (דף י') דיליף שחוט ע"מ לזרוק שלא לשמו פסול מק"ו שחוט על מנת לזרוק חוץ לזמנו ופריך מה לחון לזמנו שכן ככרת:

נשים סומכות רשות. היינו באקפויי ידא כדאמר באין דורשין (מגינה דף טו:). אבל כלל כמה מודה רבי יוסי דלסור ומיימי הכא כי היכי דשרי רבי יוסי לסמוך לנשים באקפויי ידא א"ע"ג דנראה כעבודה צדקשים ה"ג תקיעה דליכא אלף איסורא דרננן שרי רבי יוסי דנשים: **דנין** שחיטה משחיטה ואין דנין שחיטה ממביחה.

הר"ר נתן דגני תשלומי ד' וה' (ב"ק דף ע"ב). מחייבי רננן בשחיטה שאינה ראויה כגון שחט צבטת או לעבודת כוכבים צבוצת ע"י אחר ובשחוט ונמצאת טרפה והתם הוה ליה לנילף טעמיה מטעמיה דוטבחמו כתיב וי"ל דהתם דנין טעמיה בעצירה משחיטה לעצירה ואין דנין טעמיה דעצירה מטעמיה דהיתר והכא אינטריק למימר דנין שחיטה משחיטה אפי' אם נמצאת הראשונה טרפה דהוי שחיטת היתר אבל אם נמצאת השניה טרפה שהיא שחיטת עצירה לא היה צריך לטעמא דשחיטה משחיטה א"י"ל דנין דבר הנאמר צסיני והכא נאמר צסיני ולא מטבח טבח ודבר שלא נאמר צסיני וא"ע"ג דהוי טעמיה מטעמיה והכא נמי מני לטעמיה הכי אלף דכלאו הכי משני ספיר א' ואל"ת דצריש פ"ב דיצמות (דף י'): אמרינן דנין אחים מאלים ואין דנין אחים מאלים א"ע"ג דאחים דבני יעקב לא נאמר צסיני וי"ל דכיון דליפנין הכא דשמה שחיטה תו אית לן למימר כלל דוכתי דשמה שחיטה וליכא למימר דלדרכה נילף טעמיה מטעמיה התם דלא שמה שחיטה וכן נאמר כלל דוכתי דהא כיון דאיכא למימר הכי ואיכא למימר הכי אית לן למימר דנין דבר הנאמר צסיני מדבר הנאמר צסיני אבל אי

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה ודאית נמי תקעה (ד' דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה אית ליה פירכא למטובה שלהם: מה לתקיעת שופר שכן ודאה דוחה אית ליה פירכא דוחה יוס טוב בגבולין: האמר בכסוי ודלו דוחה דוחה כלל: הא נשאר ליני נהגא. דתמיה: מתנ"י חיה ועוף הנסקלין. כגון שנרצבו וגמל דנין ושחטין: וחכמים פוטרין. דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה וא"ע"ג דכסוי שפיכה כתיבה אפילו הכי אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר מפרש בגמרא: נב' ראה רבי דנין רבי מאיר צבאוס ואם בנו. דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה לחיינו: ושאה נשון חכמים. כדתן כה (לעיל דף פ"א): רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין וכסוי תנן ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש ואילן מאי שנה דראה אלו כאן ואלו כאן: מה להנן שחיטה ראויה. כדכתיב (בשחיטה) כי אחי יאכלו: ושם הכהן וזה הכהן. צנגעי צמים כתיב וילפינן מינה גזירה שזה צמרת כהניס' נאמר ושם הכהן ונאמר וזה הכהן מה שיצה חולץ וקולא וטח ונתן לו צבוע אף ציאה כו' וכבר פירשתי יפה בעירובין א' (בכילד מעצרון) (דף נ"א): בשחוטין חוץ כתיב (ויקרא י') דם שפק:

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה ודאית נמי תקעה (ד' דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה אית ליה פירכא למטובה שלהם: מה לתקיעת שופר שכן ודאה דוחה אית ליה פירכא דוחה יוס טוב בגבולין: האמר בכסוי ודלו דוחה דוחה כלל: הא נשאר ליני נהגא. דתמיה: מתנ"י חיה ועוף הנסקלין. כגון שנרצבו וגמל דנין ושחטין: וחכמים פוטרין. דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה וא"ע"ג דכסוי שפיכה כתיבה אפילו הכי אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר מפרש בגמרא: נב' ראה רבי דנין רבי מאיר צבאוס ואם בנו. דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה לחיינו: ושאה נשון חכמים. כדתן כה (לעיל דף פ"א): רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין וכסוי תנן ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש ואילן מאי שנה דראה אלו כאן ואלו כאן: מה להנן שחיטה ראויה. כדכתיב (בשחיטה) כי אחי יאכלו: ושם הכהן וזה הכהן. צנגעי צמים כתיב וילפינן מינה גזירה שזה צמרת כהניס' נאמר ושם הכהן ונאמר וזה הכהן מה שיצה חולץ וקולא וטח ונתן לו צבוע אף ציאה כו' וכבר פירשתי יפה בעירובין א' (בכילד מעצרון) (דף נ"א): בשחוטין חוץ כתיב (ויקרא י') דם שפק:

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה ודאית נמי תקעה (ד' דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה אית ליה פירכא למטובה שלהם: מה לתקיעת שופר שכן ודאה דוחה אית ליה פירכא דוחה יוס טוב בגבולין: האמר בכסוי ודלו דוחה דוחה כלל: הא נשאר ליני נהגא. דתמיה: מתנ"י חיה ועוף הנסקלין. כגון שנרצבו וגמל דנין ושחטין: וחכמים פוטרין. דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה וא"ע"ג דכסוי שפיכה כתיבה אפילו הכי אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר מפרש בגמרא: נב' ראה רבי דנין רבי מאיר צבאוס ואם בנו. דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה לחיינו: ושאה נשון חכמים. כדתן כה (לעיל דף פ"א): רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין וכסוי תנן ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש ואילן מאי שנה דראה אלו כאן ואלו כאן: מה להנן שחיטה ראויה. כדכתיב (בשחיטה) כי אחי יאכלו: ושם הכהן וזה הכהן. צנגעי צמים כתיב וילפינן מינה גזירה שזה צמרת כהניס' נאמר ושם הכהן ונאמר וזה הכהן מה שיצה חולץ וקולא וטח ונתן לו צבוע אף ציאה כו' וכבר פירשתי יפה בעירובין א' (בכילד מעצרון) (דף נ"א): בשחוטין חוץ כתיב (ויקרא י') דם שפק:

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה ודאית נמי תקעה (ד' דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה אית ליה פירכא למטובה שלהם: מה לתקיעת שופר שכן ודאה דוחה אית ליה פירכא דוחה יוס טוב בגבולין: האמר בכסוי ודלו דוחה דוחה כלל: הא נשאר ליני נהגא. דתמיה: מתנ"י חיה ועוף הנסקלין. כגון שנרצבו וגמל דנין ושחטין: וחכמים פוטרין. דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה וא"ע"ג דכסוי שפיכה כתיבה אפילו הכי אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר מפרש בגמרא: נב' ראה רבי דנין רבי מאיר צבאוס ואם בנו. דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה לחיינו: ושאה נשון חכמים. כדתן כה (לעיל דף פ"א): רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין וכסוי תנן ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש ואילן מאי שנה דראה אלו כאן ואלו כאן: מה להנן שחיטה ראויה. כדכתיב (בשחיטה) כי אחי יאכלו: ושם הכהן וזה הכהן. צנגעי צמים כתיב וילפינן מינה גזירה שזה צמרת כהניס' נאמר ושם הכהן ונאמר וזה הכהן מה שיצה חולץ וקולא וטח ונתן לו צבוע אף ציאה כו' וכבר פירשתי יפה בעירובין א' (בכילד מעצרון) (דף נ"א): בשחוטין חוץ כתיב (ויקרא י') דם שפק:

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה ודאית נמי תקעה (ד' דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה אית ליה פירכא למטובה שלהם: מה לתקיעת שופר שכן ודאה דוחה אית ליה פירכא דוחה יוס טוב בגבולין: האמר בכסוי ודלו דוחה דוחה כלל: הא נשאר ליני נהגא. דתמיה: מתנ"י חיה ועוף הנסקלין. כגון שנרצבו וגמל דנין ושחטין: וחכמים פוטרין. דשחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה וא"ע"ג דכסוי שפיכה כתיבה אפילו הכי אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר מפרש בגמרא: נב' ראה רבי דנין רבי מאיר צבאוס ואם בנו. דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה לחיינו: ושאה נשון חכמים. כדתן כה (לעיל דף פ"א): רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין וכסוי תנן ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש ואילן מאי שנה דראה אלו כאן ואלו כאן: מה להנן שחיטה ראויה. כדכתיב (בשחיטה) כי אחי יאכלו: ושם הכהן וזה הכהן. צנגעי צמים כתיב וילפינן מינה גזירה שזה צמרת כהניס' נאמר ושם הכהן ונאמר וזה הכהן מה שיצה חולץ וקולא וטח ונתן לו צבוע אף ציאה כו' וכבר פירשתי יפה בעירובין א' (בכילד מעצרון) (דף נ"א): בשחוטין חוץ כתיב (ויקרא י') דם שפק:

א' מהנה טו: עירובין
א' ר"ה לב. נקדושין ל'ג'
ב' לעיל ח' ס' א' נ'קדושין
ג' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
ד' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
ה' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
ו' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
ז' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
ח' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
ט' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין
י' נ'קדושין ח' ס' א' נ'קדושין

תורה אור הש"ס

1. וקרא יוסף אתם את בני ישראל ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והבן כי אחי יאכלו האנשים בצדקתם:
2. ושב הבחן ביום השביעי וקרא והבן פשה תגבע בקרית הבית: ויקרא די לט הבא הבחן וקרא והבן פשה תגבע בבית צרעת מואקרת הוא בבית טמא הוא: ויקרא די מדו.
3. וקיש איש מפני שחיטה וכן הדר הדר בחובם אשר יצוד ציד וקח או עוף אשר יאכל ופשע את דמו ובסודו בעקב: ויקרא די י'

מוסף רש"י

ונמצאה בידו. שלא מדעת (ע"ל כו') כגון על ידי פנימה סמין לו שיהיה או דרכה (ע"ל י'). ובהדר. מדעת, ולכן נחמה שקופעה לאלוהי מתימה ועד החמה (ס"ח). ומעקר. סימנין, וצמיה קלי דטעונה כתיב כגון כתיב ואלו (ס"ח). פטור מלכחות. דכתיב אשר יאכל ושפי וספה. כדלוי לאלילה הכחוש ממנה, ואפילו מאן דמתייב ספיה צשוחט ומנאלת ספיה הכא מודה דשחיטה מיהא בענין, דגמר שפיכה שפיכה משחוטין חוץ והתם שחיטה כתיב (ס"ח). דשחיטה שאינה ראויה. לאלילה, האילו ושחטה כהלפתה שמה שחיטה (ב"ק ק"א). זו היא שחיבה זו היא ביאה. לזון גזירה שזה זה מזה (י"טא ב) כחתיב יב) כלומר ילפינן גזירה שזה משפיה לנאפה כמו דהוי מתייביה שיה או מתייביה ביאה (נה כ"ב) דלע"ג דלא לנו קרי' להדר, כיון דמתייביה צבאוס כהן משפיה דייעין כיו מיהא שזה (יבמות י') וכתיב מנחות ד. ונ"י שחי' שרובין נה. בארכות.